

HIO

Att slå en Hole in one är väl varje golfares dröm? Personligen har jag aldrig varit nära, frågan är om det ens spelar någon roll att vara nära? Varje runda avslutas ju förstås med ett visst antal -om jag bara hade satt den putten eller inte skurit ut det slaget i äppelodlingen, då hade jag scorat riktigt lågt. Nä, att vara nära en Hole in one är blott värdet av att förhoppningsvis få glädjas åt en fin birdie.

På Lilla Vik och Djupadal sätts det varje år många slag rätt i koppen. Våra fina greener och flitiga golfare är en förutsättning för detta. Visste ni att baserat på den statistik som finns så tar det normalgolffaren i snitt 200 år att slå en HIO? Spelar man 75 rundor om året så tar det kanske bara 30 år.

Tittar man tillbaka på våra HIO-tavlor så ser vi några namn som återkommer. Den mest förekommande är utan tvekan Acke Winquist som lyckats inte mindre än åtta gånger på Lilla Vik mellan 1959 och 1999. Det blir i snitt en vart femte år! Är detta enbart ett statistiskt undantag, resultatet av en högre golfmakt som höll sin hand över honom eller ett prickskytte utav rang på varje flagga? Troligtvis en kombination av allt detta.

Bodil Rosengren och Ronny Gummesson har också ett roligt rekord. Paret har gjort fyra var på Österlens GK. Jag kan tro att det är en del prestige i vem som gör nästa.

Under året som gått har vi fått inrapporterat tolv stycken HIOs av medlemmar. Hans Bengtsson, Bo Svensson, Hans-Göran Nilsson, Richard Lindskog, Annika Borg, Maria Sidemo, Ann-Marie Nässén, Johan Albertsson, Hans Bengtsson, Johan Söderberg och årets senaste nollputtare och kanske sista med tanke på vädret, Daniel Mc Inerny (bild) som gjorde sin första på Djupadals hål 3 torsdagen den 25/11.

Funderar ni nu över hur ni skall kunna öka era chanser att göra en Hole In One så finns det vissa svar att ge:

Spela ofta är det första, alltid sikta på flaggan ett annat. En känd sanning är att en boll som inte passerat hålet aldrig haft chansen att gå i.

Sen kan man gå till statistiken och se till att man har den på sin sida, då ser man att en järnsjua är det vanligaste vapnet och flest bollar som hamnar i hålet är av märket Titleist. Ansträng er extra mycket i juli och kanske augusti, tillsammans görs 43% av alla bragder dessa månader. Torsdag är den dag då stjärnorna oftast står rätt på himlen, ungefär var femte HIO görs på en torsdag. Till sommaren finns det fyra torsdagar i juli och lika många i augusti som ni redan nu kan boka in i er kalender för golf. Spelar ni Lilla Vik plockar ni fram järnsjuan på hål 3 som är där det sker oftast bland våra medlemmar och på Djupadal är det på hål 11 flest Titleistbollar rullar i hål. Gissar ni att Lilla Vik 16:e och Djupadal 15:e är svårast så gissar ni rätt, men en HIO är en HIO oavsett hål. Med allt detta sagt tror jag att lektioner hos Wistrand och mycket träning ger er bättre förutsättningar än att följa horoskop.

I klubbens Golfnytt, klubbens jubileumsbok och även Svensk Golf nr 1 från 1946 skriver en av klubbens grundare och då vice ordförande Carl-Emil Polfeldt mycket roligt om hur det gick till när han slog en HIO på Lilla Vik. Han kallar det förstås Eagle, vilket förvisso är sant men jag tror att det är få som väljer att kalla en HIO för Eagle idag. Vi har förresten ettor registrerade på både Lilla Viks 9:a och Djupadals 13:e. En sådan hade kanske Polfeldt kallat för en albatross istället för Hole in one.

Kamrer Carl-Emil Polfeldt var som sagt en av grundarna till Österlens Golfklubb. Han var kontorschef på Ehrnbergs Läderfabrik inne i Simrishamn. Ehrnbergs Läder var de som ursprungligen betalade för marken som köptes in för att inrymma de första sex hålen på Vik. Polfeldts barn minns idag hur de lekte runt klubbhuset i Vik när föräldrarna spelade golf eller umgicks i klubbhuset och hur bunkrarna ibland fick fungera som sandlåda åt barnen. Läs och roas åt hans härliga beskrivning av händelsen, om hans vändor med att behöva bjuda paret Lehmann på Champagne inne på Svea i Simrishamn och hans beskrivning av lyckan med att göra en HIO samt hur den självklart skall värderas i förhållande till andra stora händelser i ett världsigt liv.

/Staffan Olsson

På hemsidan hittar ni en lista på våra medlemmar som lyckats genom åren. Det finns även tavlor uppsatta på Djupadal.

Det finns också en websida hos SGF, HIO-klubben.

www.hioklubben.se

Min Eagle av Carl Emil Polfeldt

Det var en mild vacker höstdag i oktober, närmare angivet söndagen den tjuugoåttonde ANNO DOMINI 1945. Som så många andra vackra höstdagar hade jag begivit mig ut till den lilla underbara golfbanan i Vik. Där några nylagda greens just började lova gott för vårsäsongen och med sin saftgröna färgton utgjorde en effektfull kontrast mot den övriga fairwayen. Havet låg blickstillt längs golfbanans östra gräns och söderut avtecknade sig det idylliska fiskeläget, ett eldorado för målare, med sina vita gavlar och röda tak mot det grönkulliga landskapet.

Detta stycke Österlen är så skönt att det trotsar min penna, varför jag nöjer mig med att hänvisa till prins Eugen och Anders Österling, som båda besjungit dess skönhet, var och en i sin konst. Över det hela välvde sig en ljus och klar hösthimmel, som dock några gånger under dagen hade fördunklats av tunga moln, vilka emellertid ej hade åstadkommit större obehag än ett par minuter fint duggregn. Som kompensation hade vi fått se det alltid lika tjugusande skådespelet av sol lysande i strimmor genom mörka moln och till och med praktfull regnbåge över havet norrut mot Stenshuvud.

I all sin oändliga skönhet var ju dock denna naturpoesi något som jag hade upplevat förut och det var väl knappast något som i och för sig – hur väl det landskap än förtjänar att prisas – hade förmått mig till att i skrift söka hugfästa minnet av denna höstdag. Frånsett regnbågen, som ju de gamla plägade tillmäta övernaturlig kraft och betydelse, fanns det hos denna dag ingenting vare sig ödesmättat eller eljest ovanligt, som kunde ha låtit vårt lilla tremannalag ana, att något särskilt stod i begrepp att inträffa.

Detta är en händelse, som ser ut som en tanke, att det första slaget med en golfklubba på dessa marker slogs kunglig hand. Det är nämligen målarprinsen, som har äran av att ha

upptäckt denna sagolika naturgolfbana. Men jag skall icke trötta med överflödiga detaljer. Dagen hade varit tämligen lyckad för oss alla tre och vi hade just avverkat fjärde varvet (blott 6-hålsban t.v.), då den outtröttliga doktorinna L. föreslog, att vi skulle avsluta dagen med en 1-hålstävling, vilket med större respektive mindre entusiasm accepterades av oss båda övriga, doktor L. och mig.

Vi gingo alltså upp till utslagsplatsen för hål nr 5. Den ligger uppe på en liten kulle omgiven av förrådiska buskage, där mången boll gått till vila under ett mildt beskyddande lager av multnande löv, medan dess ägare vinnlagt sig om att ett gentlemannamässigt uppträdande. Avståndet till hålet är ca 80 meter. Jag slog först och den där lilla speciella knäppen som uppstår när klubban träffar bollen på rätta sättet, tillkännagav genast att slaget var som sig bör. Bollen beskrev en elegant båge i luften, slog ned i vänstra kanten av green, studsade och försvann ur sikte. Det vilade något av den sanna storhetens enkla självklarhet över slaget, men ännu anade ingen, ej ens jag själv, fulla vidden av vad som inträffat.

(I samma stund hördes ett buller i doktor L:s bibliotek i Simrishamn, enligt vad pigan, fröken Svea Desideria Barnäs senare rapporterat, och då hon skyndade till fick hon se doktors praktband av *Adventures at Golf* by H. M. Bateman ligga på golvet med bladen lösa och kringströdda i rummet. Den hade rämnat i ryggen liksom förlåten i templet och fallit ned från sin plats på hyllan för rariteter.)

De båda övriga utslagen voro medelgoda och hamnade ca 10 meter från flaggan. Så gingo vi ned från kullen för att fortsätta spelet. Vi gingo sorgglöst som glada barn på en skolutflykt rörande okunniga om det under som timat och som snart skulle bliva uppenbart för oss.

Doktors och doktorinnans bollar hittades omedelbart men min stod till en början ej att finna. Då råkade jag emellertid kasta mina blickar mot flaggan vid vars spiral något vitt tycktes skymta delvis stödjande sig mot insidan av hålet. Mitt hjärta flög upp mot adamsäpplet och jag smög på tå bort emot mitt öde. Det fanns inget som helt tvivel. Doktorn tillkallades, flaggan lyftes upp och bollen föll med ett plupp till hålets botten.

I stora ögonblick står tiden still och människorna bli fåmälda. Historiens gudinna älskar handling och styrka, tysta män.

-Fattning! Fattning till varje pris, var min enda rediga tanke, och efter blott 30 sekunder var jag i stånd sammanfatta situationen i ett stillsamt konstaterande: Champagnen är ett faktum. För övrigt ett yttrande som enligt vad både doktorn och doktorinnan senare försäkrat mig var värdigt en Caesar och lika förtjänt av ryktbarhet som exempelvis *Alea jacta est* vid Rubicon.

I min gränslösa okunnighet om den högre golfetikettens föreskrifter trodde jag att de som utan egen förskyllan eller värdighet förunnats att närvara såsom åskådare vid en dylik tilldragelse åtminstone skulle betala priset för skådespelet, en illusion som den förtjust grymtande doktor L. snabbt och brutalt berövade mig. Utan att precis vara skotte har jag likväl en sund uppfattning om penningens värde och under normala förhållanden är nog tanken på en hela Veuve-Cliquot icke odelat inspirerande för en löntagare den 28:e i månaden. Champagnen dracks på Svea i Simrishamn, enligt landshövding Thomson "Sveriges bästa krog, som bara har det felet, att den inte är belägen i Malmöhus län", och krögaren hade pietetsfullt dukat med en miniatyrgreen mitt på bordet, där relikten, den numera helgade bollen, stolt tronade.

Mången har framlevt ett långt liv utan att ha mycket annat att se tillbaka på än kanske en studentexamen, en befordran till byråchef, professor eller överste, födelsen av ett par tre barn, ett ordförandeskap i en sparbank, några valperioder som riksdagsman eller i bästa fall en lagseger i simning eller fotboll under högskoletiden, kanske högsta vinsten i penninglotteriet eller en förstaplacering i en frågesporttävlan, ja, överhuvudtaget allt sådant som man djupare sett varken kan leva eller dö på. De ha liksom aldrig nått någon verklig topp i livet, aldrig erfarit vingsuset av historiens örn kring pannan, aldrig upplevat detta *non plus ultra* – aldrig så som presterat något som man på sin ålders höst kan förtälja om i kretsen av sina barnbarn, något som man kan peka på och säga, att den mannens liv inte har varit förgäves. Där gå de en arm och trist ålderdom till mötes utan något som kan värma och utan något som kan komma vännerna att beundrande skocka sig kring dem. Det hela blir så mycket bittrare och mera beklämmande, när man betänker, att allt detta lidande kanske inte varit nödvändigt. Det hade bara behövts att de i rätta ögonblicket av sitt liv träffat på en vidsynt, varmhjärtad, själsstor och sålunda sannolik golfkunnig person – nånting i stil med vår dr L. – vilken med öm och faderlig hand kunnat visa dem till rätt i världen och genom att sätta en golfklubba i händerna på dem ge dem den där lilla puffen mot Lyckans land, som de flesta av oss så väl behöva. Låt vara att de kanske aldrig nått en eagles tinnar, men bara utsikten till en birdie är i alla fall en planka på livets ocean, ett fast mål att inrikta sin strävan mot och något att falla tillbaka på, när allt annat visar sig vara idel tomhet och fåfänglighet, när världen vacklar, skakad i sina grundvalar av atombomber och statsmannamord, och när religionen synes ha förlorat sin makt över sinnena i en utsträckning som aldrig tillförener i historien. Men sådant är nu en gång vårt liv, och vi må icke sörja däröver utan i stället med glädje tänka på alla dem som reda, all världens ondskor till trots, funnit tröst och hugsvalelse för hela livet på en golfbana i naturens famn.

